

אוליבר סטון, בימאי "המחלקה" (פלאטון), אומר על רגן וחומייני שהם מחרחרי מילחמה, בראיון בלעדי לעדנה פינרו

תום ברנגר בתפקיד הסמל ברנס — בסירתו של אוליבר סטון האוייב הוא כל אחד

אז זה פשוט זיבוליי-סוסים. אני חר' שב שיש גל אנטי-אמריקאי בגרמניה, המופנה בעיקר כלפי אנשים במדים, ובעיקר כלפי כל דבר הקשור במל' חמה ההיא בווייטנאם. אני חושב שה' אנשים האלה ייענו לאיזשהו סרט אמ' ריקאי או כיטוי אמריקאי כלשהו לגבי ווייטנאם. לעומת זאת, אני חושב שהם כן יגיבו לגבי סרט ווייטנאמי, שינסה לומר משהו על הצד הווייטנאמי. אבל לדעתי זה עניין למיעוט ועיר של אינטלקטואלים שמאלנים בברלין, האירופה שבדבר היא שבארצות-הבי' רית הימין מגנה אותי על כיווי אמרי' קה. נראה שהימין הקיצוני והשמאל הקיצוני נפגשים תמיד בנקודה מסו' יימת, שבה הם דוחים האחד את השני

היום כרוסי מאשר כאמריקאי, ו' אוליבר סטון הרגיש זאת היטב, בעיקר במסיבת-העיתונאים הגדו' לה. כשניסו להעמיד את סירטו כ' סרט המעניק למילחמה הילה שב' וודאי לא התכוון לה. לכן השאלה הראשונה שלי היתה כמעט יריעה אדומה המונפת לפני פרי: האם הרגשת שהמסר שלך נקלט כאן בברלין, נקודת-ה' מיושגת הרגשה ביותר לנדשי' אים פוליטיים? אני חושב שהרוב השפוי קלט את המסר שלי. אותו מיעוט קטן שלא קלט אותו — לא רצה לקלוט אותו. זהו מי' עוט אידיאולוגי, החושב שהסרט מא' ציל ומפאר את המילחמה.

אדם לאדם רוצח!

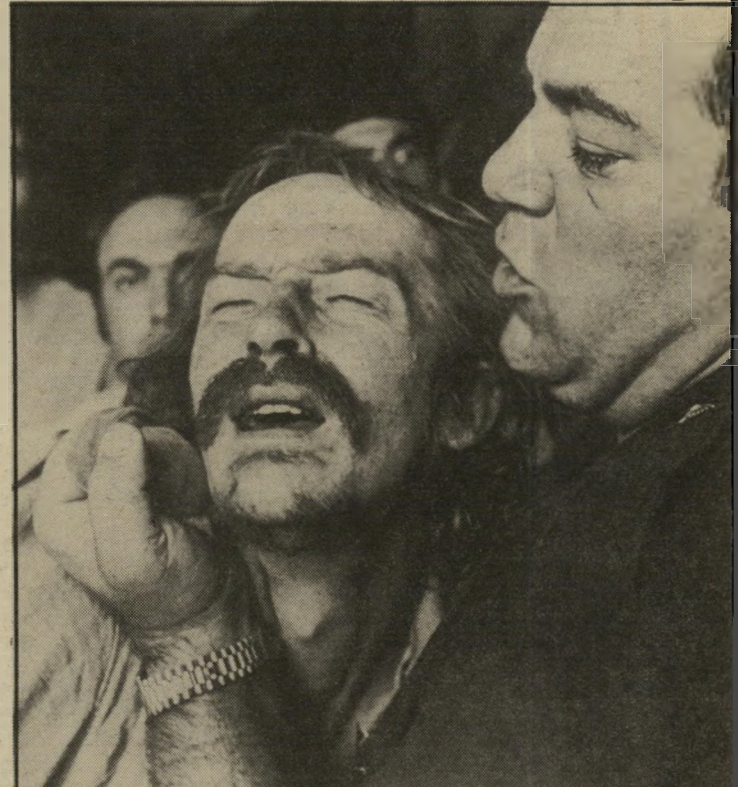
בשיא הטיפשות האפשרית. אתה מראה פנים של חיילים ווייטנאמים בבירור רק חמש דקות לפני סוף הסרט. מדוע? הסרט כולו נעשה מנקודת-ראותו של חייל אמריקאי. אין זאת נקודת-ראות אובייקטיבית, כמו הקרב על אלג'יר, למשל, שבו אתה עובר ממחנה אחד למחנה אחר ועוקב אחרי הדמויות. כאן זה נעשה מנקודת-ראותו של כריס — צ'ארלי שין — והעובדה היא שאתה לא רואה את הצפון-וייטנאמים אלא כשהם מתים, או כשראשם מצוי מתוך בונקר שאתה עומד לפוצץ. הווייטנאמים, לדעתי, הם לוחמים מנוסים וחלקלקים, ונרמה לי שאני הר' אדם הראשון המציג אותם כלוחמים נר' עזים, ולא רק כמטרות אמריקאיות. הם הרגו רבים מאיתנו, כאותה המידה שא' נחנו הרגנו בהם. היתה לי ההרגשה כי בחרת לעשותם בלתי-נראים כמעט. כדי לומר: ראו, אמריקה לא למי' דה דבר, מאז ווייטנאם היתה (המשך בעמוד 40)

בימאי אוליבר סטון בהסרמת פלאטון (ראה שעון במדור קולנוע) אלימות ורצח בווייטנאם

היה להבטיח את הפרס הגדול, כי ישב בישיבות צוות-השופטים וידע כי השנה יילך הפרס בעיקבות הפו' ליטיקה. כלומר — לסרט רוסי. וכי מה סימלי יותר מסמל הדו-קיום, הפרס הגדול לפאנמילוב ופרס' הבימוי לסטון? אבל סטון ארו כבר את המיז'

אוליבר סטון לא נראה מאושר. הוא היה קצר-רוח במקצת, וניסה לחייך בנימוס, אך לא השתדל ל' הסתיר את אכזבתו מאירוע ברלין כולו. לפני כמה דקות מישהו הגניב לאוזניו את האינפורמציה השמורה ביותר: הוא לא יזכה בפרס הגדול. דב הזהב ובתמורה, אפילו כאות'

פול סמית ופיטר ג'סרי ב.אכספרס של הצות' (תסריט: סטון) אלימות בכלא תורכי

אריאנה בתפקיד העיתונאית החוקרת ב.שנת הדראקון' (בימוי: מייקל צ'ימינו, תסריט: סטון) אלימות ברובע הסיני

וודות והחליט שבשביל פרס מיישני הוא לא נשאר בברלין אפילו יום אחד נוסף, מה עוד שהעיתונים הר' מערב-גרמניים לא יצאו מעורם מי' אהבה לסירטו. לא מעט בשל המ' קום הגיאוגרפי הרגיש שלהם, הר' גורם להם גרדת כל אימת שמשהו הנושא תווית אמריקאית. אפילו ביקורתיות, דורך מצד זה של החו' מה. למערב ברלין יותר קל לבוא

הערכה על שבא לברלין להשתתף בתחרות, יקבל פרס אחר (אף שפלאטון שלו כבר לא היה זקוק לכך, כי בשבוע העשירי להצגתו במולדתו שבר את מחסום 100 מיליון הדולר). מיידי אחרי ששמע זאת אמר למוריץ דה-האדלן, מנ' הפסטיבל: „או שאני מקבל את הפרס הגדול או לא כלום!“ דה-האדלן, מן הסתם, לא יכול